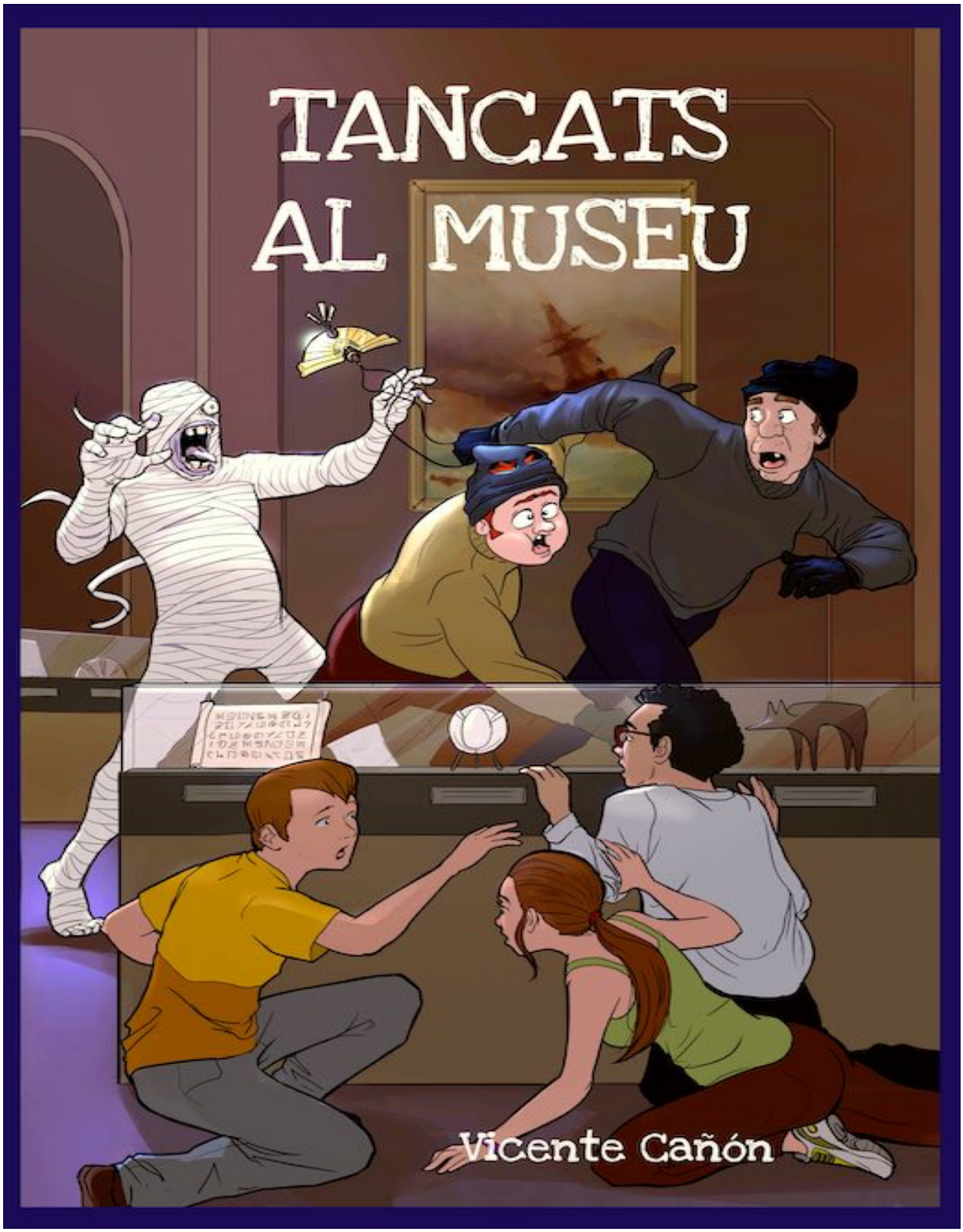

(Versió per a 22 personatges)

TANCATS AL MUSEU

(Versió per a 22 personatges)

Vicente Cañón

A partir dels 10 anys.

© Dibuix portada: David Pelayo de la Fuente Ferrera.

Correcció: Magda Guillén Gómez

Tancats al museu
Teatre juvenil
Copyright © Vicente Cañón
2004 Tarragona

SINOPSI:

Un grup de nois i noies, que bada una mica, quedarà tancat al museu d'una gran ciutat, perquè estan d'excursió fora de la seva ciutat, ningú els espera a casa i abans d'entrar han deixat les seves motxilles a les taquilles de l'entrada, per això ningú no porta mòbil.

La mala sort d'aquesta colla d'alumnes és que aquesta mateixa nit és la triada per un grup de lladres per robar un penjoll que pertanyia a una faraona i que es diu que porta una maledicció a tot aquell que el tingui al seu poder.

Sortirà sà i estalvi el grup d'alumnes? Podran els lladres emportar-se el penjoll sense córrer cap risc? El vigilant del museu guanyarà una medalla per la captura dels lladres? Es farà efectiva la maledicció i la Mòmia es despertarà del seu somni etern?

La quantitat d'actors que pot sortir a l'obra és relatiu, ja que quasi tots els personatges poden ser doblats. Exemple: en lloc de quatre lladres ajudants, poden ser cinc o sis. També cap la possibilitat que hi hagi dos vigilants —en comptes d'un solament—, i el mateix succeeix amb la colla de nois. El gènere dels personatges pot canviar-se: Fanny *("La lladre")* pot ser: Fox *("El lladre")* i així en mols personatges més.

* Existeix, en aquesta mateixa pàgina web, una versió per a 12 personatges

*Com a autor d'aquesta obra, el procés es completa amb la representació de la mateixa.

Per això, agrairia encaridament que se'm fes arribar via telemàtica, a la següent adreça de correu electrònic: tente.ca2017@gmail.com material visual o audiovisual —fotos o vídeos, links—, de les posades en escena que s'hagin dut a terme, també suggeriments i propostes.

Gràcies

* Les entrades i sortides dels actors/actrius es faran per la dreta o l'esquerra de l'actor o l'actriu

PERSONATGES

CLÀUDIA
CRISTINA
JOANA
SÍLVIA
LAURA
XÉNIA
LAIA
MARTINA
MARTA

DAVID
JOEL
LLUIS
BLAI
GUIU
POL

FANNY (cap dels lladres)

MARC (lladre 1)
MAX (lladre 2)
QUIM (lladre 3)
BIEL (lladre 4)

VIGILANT

MÒMIA

VESTUARI:

La colla de NOIS i NOIES: *(De visita al museu.)* Portarà roba actual, texans, samarretes...

FANNY: *(El cervell del grup de lladres.)* Portarà pantalons i jersei negres i una boina també negra i els llavis pintats de vermell.

En MAX, en QUIM, en BIEL i en MARC: També aniran amb roba tota negra, fins i tot un barret de llana negra, però al contrari que la FANNY, que tot ho porta amb molt d'estil i *glamour*, ells van molt deixats.

La MÒMIA: Per facilitar la feina d'aquest vestuari cosirem unes quantes benes sobre un jersei o samarreta blanca i pantalons també blancs, al cap una mena de casc també amb roba blanca i unes benes que li cobreixen part de la cara, deixant lliures els ulls i la boca.

El VIGILANT: Portarà uniforme gris o de qualsevol color fosc *(Tipus conserge)* amb un barret i unes ulleres de broma que simulen tenir molta graduació. *(Es poden comprar a qualsevol botiga de disfresses.)*

ESCENOGRAFIA:

Per simplificar el treball, com a mínim, col·locarem dos pedestals. Sobre la peanya situada a l'esquerra de l'espectador, i dins d'una urna —feta de cartró i plàstic transparent, per exemple—, exposarem "El penjoll de la faraona" i sobre l'altra —a la dreta del públic— col·locarem una escultura. Entre tots dos pedestals, caldrà deixar un espai suficient per no tapar a cap moment la visió del sarcòfag, situat al centre de l'escenari, prop del teló de fons.

NOTA DE L'AUTOR:

L'objectiu d'aquesta obra és que els nois i noies tinguin una primera experiència dins del món del teatre, per això, he fugit d'arguments molt enrevessats, complicats i poc creïbles. Tot això es tradueix en un text àgil, dinàmic, replet de frases curtes i de fàcil aprenentatge, adequades a la seva edat i relacionades amb l'acció a realitzar.

Amb la finalitat de facilitar el treball a la persona que va a dirigir teatre, l'obra conté una gran quantitat d'acotacions, en les quals explico: escenografia, vestuari, característiques dels personatges i moviments dels actors —posada en escena— i algun que un altre gag, que faran les delícies del públic assistent.

Abans d'escriure teatre per a nois, em trobava amb obres en les quals hi havia un únic protagonista amb una gran quantitat de text, mentre que la resta de personatges no en tenien gairebé o gens, i el seu paper es limitava a, per exemple, fer d'arbre o núvol; el que no em semblava pedagògic. Per això, en les meves obres, he intentat que el protagonista no tingui un elevat nombre de frases i que la diferència entre la resta de personatges i ell, sigui mínima. Si per alguna raó, un personatge no té moltes escenes, aquesta diferència es compensa amb la representació d'un paper divertit o especial que es ficarà als espectadors en la butxaca. Tal és el cas del Vigilant.

És molt important que el nen no relacioni el teatre amb una experiència avorrida, plena de paraules sense significat. A més, hem d'aconseguir que els actors es moguin per l'escena amb molta naturalitat i dinamisme, i no que es limitin a romandre estàtics dient un text, repetint-ho com si fossin lloros.

Tant el públic com els actors han de gaudir del teatre com si es tractés d'un joc, d'un viatge a la imaginació. Han de desprendre's d'ells mateixos per ser l'altre… el seu personatge.

Tot el que el nen somia, es pot representar damunt de l'escenari.

El teatre, com tota expressió artística, és —per sobre de tot— un acte de llibertat.

ESCENA 1

VEU EN OFF: Senyores i senyors, el museu tancarà les seves portes en breus minuts.

(Un grup de NOIS i NOIES entren per la dreta)

DAVID: Va, que ja són a punt de tancar.
CLÀUDIA: *(Al DAVID)* Un moment! Que no estem tots.
CRISTINA: És veritat! Falten la Sílvia i en Joel.
LAURA: *(Mirant cap a l'esquerra.)* Però ja són a punt de tancar.
JOANA: *(Neguitosa)* No podem deixar-los tancats aquí.
XÈNIA: Algú sap on són?
MARTINA: Jo, l'última vegada que els he vist estaven amb nosaltres a la sala de les joies de la corona.
LAIA: *(Impacient)* Que algú vagi a buscar-los.

VEU EN OFF: Últim avís per als visitants del museu. En breus minuts el museu tancarà les seves portes, si us plau, comencin a abandonar l'edifici.

(Tots miren dalt, amb el fi d'entendre a més claredat el missatge que emeten els altaveus)

MARTA: Més val que anem tots abans no es quedin tancats.
POL: Sí, abans que ens quedem tancats aquí.

(Surten tots per la dreta)

ESCENA 2

(Per l'esquerra entren en JOEL, en LLUIS, en BLAI, en GUIU i la SÍLVIA)

BLAI: *(Mirant cap a l'esquerra)* Estàs segur que ja són fora?
LLUIS: No, la veritat és que no sé on poden ser.
JOEL: Ni jo.
SÍLVIA: Ja has sentit pels altaveus que són a punt de tancar.
GUIU: Però, si sortim i ells encara estan dintre buscant-nos... què?

(Per la dreta entren la resta de NOIS)

CRISTINA: Són aquí!
LAURA: On us havíeu ficat?
SÍLVIA: En Joel volia fer unes fotos a unes espases.
JOEL: Sí, eren al·lucinants! Resulta que al puny hi tenien...

VEU EN OFF: Senyores i senyors, en aquest moment el museu tanca les seves portes. El nostre horari és de 10 del matí a 8 del vespre.

(Tots miren dalt, amb el fi d'entendre a més claredat el missatge que emeten els altaveus)

(Soroll de tancament de porta metàl·lica)

JOANA: *(Mirant cap a l'esquerra)* Ens hem quedat tancats!
CLÀUDIA: *(Li tremola la veu)* I ara, què fem?
POL: No ens posem nerviosos.
BLAI: Algú té un mòbil?

(Tots busquen a les seves butxaques, amb l'esperança que un d'ells en porti un telèfon mòbil)

TOTS: No.
XÉNIA: Ens us recordeu que hem hagut de deixar-los fora, en les taquilles de l'entrada?
MARTA: És veritat! A les motxilles!

POL: Aleshores, sí que cal posar-se nerviós.

(Tots criden espantats)

SÍLVIA: *(Té una idea)* Un moment! Calma. Ja que som tancats al museu i que a les nostres cases no ens espera ningú fins demà a la tarda...
LAURA: És clar. La Sílvia té raó!
JOANA: No us entenc?
XÈNIA: *(Reaccionant positivament)* Quina bona idea! Podem visitar les sales del museu que són prohibides al públic.
CRISTINA: Aquelles que posava a la porta que no s'hi podia entrar perquè eren una mica perilloses?
XÉNIA: Les mateixes.
MARTINA: Què us sembla la idea?
DAVID: *(Es troba a l'extrem dret. Camina, fent-se el milhomes, cap l'esquerra)* Sabeu, diuen que en aquest museu hi ha sales de tortura...
LLUIS: *(Enfosqueix la veu per a causar por)* Que fan una por.
POL: *(Espantant les NOIES)* Uuuuuuu!

(Les noies han retrocedit davant les paraules d'en DAVID, en LLUIS i en POL)

JOEL: *(Es troba a l'extrem, esquerre i camina cap la dreta, enfosquin la veu per espantar les NOIES, en BLAI i en GUIU estan al seu costat)* Sabeu que diuen que hi podia estar enterrat un monstre aquí?
BLAI i GUIU: *(Enfosqueixen la veu per a causar por)* Uuuuuuu!!!

(Totes les NOIES, ja al centre de l'escena, s'agafen i criden)

DAVID, LLUIS i POL: *(Cridant)* El museu és nostre.
NOIES: *(Ja contentes)* Sí!
JOEL, BLAI i GUIU: *(Engrescant a les NOIES)* Vinga, tothom a les sales prohibides.
NOIES: *(Cridant)* Sí!!!

(Surten tots per l'esquerra)

ESCENA 3

(Per la dreta entra el VIGILANT, molt tranquil, com sempre. Per la seva manera de caminar, es nota que no hi veu molt bé, tot i que porta ulleres amb un gran augment)

VIGILANT: Va, una altra nit avorrida. *(Li parla a l'escultura creient que és un persona o un company)* Saps què et dic? Que me'n vaig a dormir, total, aquí mai no passa res. *(Surt per la dreta)*

ESCENA 4

(S'escoltarà el soroll de vidres trencats. Pel fons esquerre, entra la FANNY, que fa un senyal a en MARC, en MAX, en QUIM i en BIEL, que un cop que entren, caminen darrera de la seva cap. L'escena pot anar acompanyada de la música de la B.S.O. de "La pantera rosa". Un cop en el centre de l'escena, MARC s'atura i la resta de lladres, que no l'ha vist, xoquen i cauen al terra, perquè tots dos són molt badocs)

FANNY: Silenci! No feu tant de soroll.

(En MARC, en MAX, en QUIM i en BIEL, faran el gest de guardar silenci, posant el seu dit per tapar-se la boca i emetent el típic soroll de sppppp)

MAX: *(Veu el penjoll)* És aquest, veritat?
FANNY: Sí, és aquest.
MAX: *(Vol agafar-lo)* Que fàcil.
FANNY: *(Aturant al MAX)* Atura't tros d'ase! Si toques aquesta urna sonarà l'alarma.
MAX: *(Recula i va al costat del seu company)* Alarma!
QUIM i BIEL: Ha dit? Alarma?

(MAX i MARC s'abracen amb por i els seus companys QUIM i BIEL, faran el mateix, imitant-los)

FANNY: Voleu parar de fer ximpleries?
MAX , BIEL, QUIM i MARC: *(Saluden com a l'exèrcit)* Sí, senyora.
FANNY: Aneu al pis de dalt i talleu el cable de l'alarma.

(MAX, BIEL, QUIM i MARC, es disposen a sortir per la dreta, però aturen el seu camí)

MARC: I com sabrem quin és el cable de l'alarma?
FANNY: Molt fàcil perquè hi posa: "Cable de l'alarma".
BIEL, MAX, QUIM i MARC: *(Babaus)* Ah!
MARC: *(A la FANNY)* Com es nota que vostè és el cervell del grup.

BIEL: *(Fent la pilota)* És que vostè té un cervell... *(Fent gestos amb els braços)* Així de gran.
QUIM: *(Més exagerat)* No, així.

(En QUIM sense voler ha donat un cop al BIEL i aquest l'interpreta com una "agressió" i comencen una ridícula i divertida lluita entre ells, a la que també s'afegeixen en MARC i en MARC, quedant, tot, en simples amenaces)

FANNY: *(Armant-se de paciència)* Voleu fer el favor d'anar a tallar l'alarma.
MARC, QUIM, BIEL i MAX: Sí, cervell! *(Rectificant)* Ai! Sí, senyora.

(Surten tots quatre pel fons dret)

FANNY: *(S'apropa al penjoll)* A la fi seràs meu! Saps que vals molts euros. Porto molts anys estudiant pam a pam aquest museu. Res no pot sortir malament. *(Riu però al escolar un soroll i s'amaga darrera de la peanya)*
VIGILANT: *(Entrant per la dreta)* Vaig a buscar una manteta, que aquesta nit sembla que refresca una mica. *(Surt per l'esquerra)*
FANNY: *(Sortint del seu amagatall)* I més que refrescarà, quan jo robi el penjoll i et facin al carrer. *(Riu)* Ha ha!

(MAX, QUIM, BIEL i MARC, entren pel fons a la dreta)

MAX: Senyora, hem trobat dos cables.
MARC: En tots dos hi posa el mateix: "Alarma del museu".
QUIM: I no sabíem quin dels dos tallar.
FANNY: *(Amb resignació)* Farem una cosa, anem-hi tots cinc i tallem els... *(remarcant)* dos cables. Què us sembla?
BIEL: *(Bufant)* Que fort!
QUIM: Que llesta és, vostè!
MAX: *(Per la FANNY)* Aquesta dona almenys ja té l'ESO.
FANNY: *(Surt d'escena pel fons dret)* Què hi tindran dins del cap?
BIEL: *(A en MAX)* És un grapat de llesta.
MAX: Un grapat? Una muntanya.

(MAX es ara el que, sense voler, dóna un cop a en BIEL i aquest ho interpreta com una "agressió" i tornen a repetir, tots quatre, la mateixa "baralla", quedant-se en simples amenaces. Quan veuen que estan sols a l'escena, sortiran corrents pel fons a la dreta)

MARC, QUIM, BIEL I MAX: *(Sortint)* Senyora!

ESCENA 5

(Per l'esquerra entra el grup de NOIS i NOIES)

BLAI: Ha estat molt "guai" la sala de les tortures.
JOANA: Si tu ho dius.
GUIU: I què me'n dieu de la sala de la guillotina?
CRISTINA: Sort que el cap de Maria Antonieta era de cera... perquè feia una impressió.
LAURA: *(A la SÍLVIA)* Què passa, Sílvia?
SÍLVIA: No ho sé, però tinc la sensació que aquí hi ha estat fa poc algú més que nosaltres.
CLÀUDIA: No diguis això que jo estic cagada de por tota l'estona.
DAVID: *(Fent-se el fanfarró)* Joel, doncs encara no li hem explicat la llegenda que expliquen... *(assenyalant el penjoll)* d'aquest penjoll. *(Totes les NOIES el mirem estranyades)*
LAIA: Llegenda? Quina llegenda?
POL: Explica-la tu, Joel, que la saps millor.
JOEL: *(Molt cregut)* Està bé, veniu.

(Totes les noies seuen al terra, al centre de l'escena fent un semicercle. En JOEL, en BLAI i en POL es col·loca a un costat del semicercle i en DAVID, en LLUIS i en GUIU, a l'altre)

MARTINA: *(Impacient)* Vinga, Joel, comença ja.
JOEL: *(Fent-se l'interessant)* Diu la llegenda que aquest penjoll era d'una guapíssima reina d'Egipte...
DAVID: ... que va morir quan li robaven aquest penjoll...
POL: *(També enfosquint la veu)* I el seu marit, el Faraó Tutankamon...
LLUIS: Va dir que mataria tothom que tingues el penjoll al seu poder.
XÉNIA: *(Li tremola la veu)* I on és el Faraó, ara mateix?
BLAI: Diu que el van embalsamar i el van convertir en una...
GUIU: *(Cridant per espantar a les NOIES)* Mòmia!

(Totes les NOIES criden aterrades)

NOIES: Una mòmia!

(Les NOIES surten espantades de l'escena per l'esquerra. Els nois, resten a l'escena penedits)

DAVID: *(Recriminant a en GUIU)* Home, no calia posar-li tanta fantasia.
GUIU: A mi m'ho van explicar així.
LLUIS: Anem, abans no llencin la porta avall per sortir.
BLAI: *(Intentant tranquil·litzar-les)* Noies, espereu!
JOEL I POL: Només era un llegenda.

(Surten tots per l'esquerra, per tranquil·litzar a les noies)

ESCENA 6

(Pel fons dret entra la FANNY, seguida dels seus ajudants)

FANNY: Bé, un cop tallada l'alarma, només cal fer servir aquest comandament per obrir l'urna i agafar el nostre tresor. (*Enfoca el comandament en direcció a l'urna i, quan es a punt de prémer el botó, es dóna compte que en MAX, en QUIM, en BIEL i en MARC s'han col·locat entre el comandament i l'urna. A punt "d'esclatar")* Voleu sortir del mig.

MAX, QUIM, BIEL i MARC: *(Adonant-se)* Ah! *(Donen un pas enrere a la vegada)*

FANNY: *(Prem el botó)* Ja està. Trèieu l'urna.

MAX: *(Vol obrir l'urna)* No es pot.

MARC: *(Aparta a en MAX)* Deixa'm a mi. *(Intenta obrir-la)* No es pot.

QUIM: *(Aparta a en MARC)* Deixa'm a mi. *(Intenta obrir-la)* Jo tampoc puc!

BIEL: *(Aparta a en QUIM i també intenta aixecar l'urna)* A veure si jo... *(No pot)* Res... impossible!

FANNY: *(Mira el comandament)* Ha de ser un altre? *(El llença al terra i es desplaça cap l'esquerra de l'escena)*

MAX: *(Com un nen petit s'il·lusiona mirant que el comandament continua il·luminant-se)* Senyora, ara s'ha encès una llumeta.

MARC: *(Junt amb en QUIM i en BIEL i amb la mateixa il·lusió)* Mireu, mireu, i ara una altra. Que boniques!

MARC, QUIM, BIEL i MAX: *(Cantant)* És Nadal, és Nadal, festa d'alegria...

FANNY: *(Cridant)* Sortiu del meu davant! *(Bufant, surt d'escena pel fons a la dreta)*

MAX, QUIM, BIEL i MARC: *(Quan veuen que la FANNY els ha deixat sols, s'espanten i surten darrera d'ella)* Esperi'm, senyora.

ESCENA 7

(Per l'esquerra entra el VIGILANT amb la manta a la mà)

VIGILANT: Ja li dic a tothom que el meu treball és molt avorrit, que al museu mai passa res, però ells no em fan cas! Si ho sé em dedico a ser cantant! Tan bé que canto. *(Comença a cantar una cançó, per exemple "O sole mio". Un cop ha "destrossat" la cançó, saluda a un públic imaginari i és quan veu el comandament al terra)* Ai, què deu ser això? *(Comença a pitjar tots els botons)* Això s'il·lumina cada cop més. *(En aquest moment la porta del sarcòfag s'obre i surt la MÒMIA, que el mira sense parlar)* Moltes llumetes, però aquí res de res. *(Surt d'escena per la dreta i la MÒMIA va darrere d'ell en silenci)*

ESCENA 8

(El grup de NOIS i NOIES entra a l'escena per l'esquerra)

POL: *(A les NOIES)* No sigueu porugues.
BLAI: *(Tranquil·litzant-les)* Només era una llegenda.
CRISTINA: I si només és això... *(Assenyalant)* Per què està el sarcòfag... obert?

(Tots miren el sarcòfag obert i criden i s'abracen per la por)

CLÀUDIA: *(Morta de por)* És veritat!
XÉNIA: *(Quequejant)* Quina por!
JOANA: *(Quequejant)* Jo vull marxar!
SÍLVIA: *(Quequejant)* Busquem una sortida.
MARTINA: *(Quequejant)* Bona idea!
LAURA: *(Quequejant, com la resta)* Sí, però anem-hi juntetes.
MARTA: *(Morta de por)* Sí això... molt... molt juntetes.

(Les NOIES surten d'escena per la dreta fent una pinya)

JOEL: Em sembla que no havíem d'explicar històries de por.
LLUIS: I menys tancats en un museu.
JOEL: Em sento culpable.
BLAI i GUIU: I jo.
DAVID: No, home! Tot això *(assenyalant el sarcòfag)* deu ser un malentès.
POL: Sí segur. Va, anem!

(Surten tots per la dreta)

ESCENA 9

(Pel fons dret, entren en MAX, en QUIM, en BIEL i en MARC amb un mòbil a la mà)

MAX: *(Parlant amb el mòbil)* Senyora, ja estem al costat de l'urna. *(Pausa per escoltar la resposta de la seva cap)* Ah! *(A la resta de lladres)* Diu que ja ens està veient per les càmeres de seguretat.
MARC, QUIM, BIEL : *(Mirant cap dalt i saluden a les càmeres de seguretat)* Hola!
MAX: *(Als seus companys)* Diu que deixiu de fer el borinot.

(MARC, QUIM i BIEL, avergonyits, deixen de saludar)

MAX: *(Parlant pel mòbil)* Sí, senyora, comptem fins a deu i vostè, des de dalt, obrirà l'urna i podrem agafar el nostre penjoll.
MARC: Un... dos... tres... quatre... cinc. *(En arribar a aquest número, no recorda el que segueix)*
QUIM: *(Té dubtes)* Cinc...
MAX: *(Ho sap)* Sis!
MARC: Sí. Set! *(Torna a quedar-se en blanc. Però de cop fent servir els dits per contar, recorda el següent número)* Vuit!
BIEL: Òndia!... vuit! *(Pensant en veu alta)* I després del vuit ve el... el...
QUIM: Sí, el...
BIEL: el...
MARC: *(Content)* Nou! Ve el nou!
QUIM i BIEL *(S'abracen contents)* Nou!
MAX: Nou i...
MARC: Nou i... *(Els dos continuen contant com a NOIS petits, amb els dits. A en MARC se l'il·lumina la cara)* Deu!... Deu!
MAX, QUIM i BIEL: Sí... deu!

(Tots dos s'apropen a la peanya del famós penjoll)

MARC: Ei, has sentit aquest soroll!

MAX: Sí. *(Parlant amb el mòbil)* Senyora... Senyora? *(Guardant el mòbil)* Va, ara s'ha tallat!
QUIM: *(Molt espantat)* Sí, val més que ens amaguen.
BIEL: Sí, c cada cop el soroll és més a prop.
MAX: *(Mort de por, com el seus companys)* D'acord.

(Volen sortir de l'escena, dos per una banda i els altres dos per la banda contraria, però com continuen escoltant-se les passes d'algú que s'apropen, retrocedeixen caminant d'esquenes. Xoquen, cauen al terra i al final s'amaguen, tots quatre, dins del sarcòfag, amb la porta oberta)

ESCENA 10

(Per la dreta entra el VIGILANT)

VIGILANT: *(Badallant)* Amb el somni tan maco que tenia i ara tinc ganes d'anar al lavabo. Això de fer-se gran només porta problemes. *(Veu la tapa del sarcòfag oberta)* Que estrany, *(la tanca)* deu ser el corrent d'aire. *(Surt per l'esquerra)*

(MAX, QUIM, BIEL i MARC piquen perquè algú els vingui a obrir.)

QUIM i BIEL: Socors!
MAX I MARC: Que vingui algú a obrir-nos!

(Després cansats, deixen fer una pausa)

ESCENA 11

(Per la dreta entra el grup de nois i noies)

DAVID: *(Tranquil·litzant a les noies)* Calma, no passa res.
JOEL: És clar, *(assenyalant el sarcòfag)* ho veieu, està tancat.
POL: *(Remarcant)* Molt tancat.
CLÀUDIA: Jo l'he vist obert.
JOANA: I jo també.
LLUIS: Jo crec que la por us ha fet veure visions.
SÍLVIA: Potser en David té raó. En un documental a la "tele" van explicar que, quan una persona té molta por, veu i sent coses que no són certes.
LAURA: *(Resignada)* Està bé, potser teniu raó.
XÈNIA: *(Als nois)* I ara què se suposa que hem de fer?
LAIA: *(A XÈNIA)* Doncs estar-nos aquí fins que es faci de dia i vinguin a obrir.
CRISTINA: *(Manaire)* Tothom en silenci per no fer cap soroll... sospitós!
MARTINA: La Cristina te raó.
MARTA: *(A tots)* Silenci absolut... Ja!

(Tots seuen al terra i resten en silenci i quan semblen més tranquils en MAX, en QUIM, en BIEL i en MARC tornen a picar per sortir del sarcòfag. Tots els nois s'adonen dels cops)

BLAI, POL i GUIU: *(Tremolant-li la veu)* Sentiu això?
NOIS I NOIES: *(Sense atrevir-se a mirar enrere)* Sí!

(En MARC, en QUIM, en BIEL i en MAX tornen a fer soroll)

NOIS I NOIES: *(Cridant, espantats)* Ah!!!

(S'aixequen i surten tots per l'esquerra)

ESCENA 12

(Per la dreta entra la MÒMIA i vol creuar l'escena quan sent picar a en MARC, QUIM, BIEL i en MAX i obre el sarcòfag)

MARC, QUIM, BIEL i MAX: Gràcies senyo...

(Els Lladres, en veure a la MÒMIA, surten d'escena, per la dreta, a quatre potes per la por tan gran que senten.)

MARC, QUIM, BIEL i MAX: *(Morts de por)* Ah!

(La MÒMIA en un moment de confusió surt d'escena pel costat contrari que els Lladres)

ESCENA 13

(Pel fons dret, entra la FANNY*, buscant els seus ajudants)*

FANNY: On s'hauran posat aquest dos? *(Cridant fluix per no ser sentida)*
Max, Quim, Biel, Marc, on sou? *(Surt pel fons esquerre)*

ESCENA 14

(Per l'esquerra, entren els NOIS i NOIES. Tots caminen d'esquena i al mateix temps entren en MAX, en QUIM, en BIEN i en MARC per la dreta i xoquen al mig de l'escena. Tothom crida, en MAX i en MARC s'abracen i BIEL i en QUIM imiten als seus companys; quan s'adonen de la seva postura, ràpidament se separen)

SÍLVIA: Qui sou vostès?
BIEL: *(No sap què dir)* Som... Som...
MARC: *(Ha tingut una idea)* Uns treballadors del museu.
QUIM: *(Content)* Sí, això uns treballadors del museu.
CLÀUDIA: *(Incrèdula)* Sí, i jo Blancaneus! Sou un parell de lladres.
MAX: Nena, quin ull.
MARC: *(Resignat)* Bé, sí, la veritat és que som aquí per robar aquell penjoll. *(Assenyalant)* Aquell.
DAVID: I per què? Justament aquell i no un altre?
BIEL: Això només ho sap la nostra cap.
LAURA: I per què no li pregunteu?
QUIM: Nena, perquè volem viure uns quants anys més.
CRISTINA: *(Que espiava pels voltants)* Silenci! No sentiu?
JOEL: *(Va al costat de la CRISTINA)* Sí, cada cop se sent més fort.
MARC: *(Sense donar-li importància)* Deu ser la mòmia, que ens busca.
QUIM i BIEL: *(També sense donar-li importància)* Sí, la pesada de la Mòmia.

(El grup de NOIS i NOIES, estupefactes, mira als lladres)

NOIS I NOIES: Ha dit mòmia?
MARTA I LAIA: *(Nervioses)* Hem de fugir!
XÈNIA: *(Amb molt por)* Cada cop està més a prop!

(Tots criden, espantats i confosos)

BLAI: *(Aixecant el dit)* Jo vull dir una cosa.
TOTS: Què?
BLAI: Campi qui pugui!

(Tots criden espantats i surten, uns per la dreta i la resta per l'esquerra)

ESCENA 15

(Per la dreta entra la MÒMIA, que veu el seu sarcòfag obert i entra per descansar, tancant la tapa)

ESCENA 16

(Pel fons esquerre entra la FANNY)

FANNY: Està bé, faré el treball jo sola, ja hi estic acostumada!

(En aquest moment la MÒMIA fa un soroll i la FANNY se n'adona i va a obrir el sarcòfag) Ah! Sou aquí dintre! Quin parell de gallines i... *(Obre la porta del sarcòfag)*

MÒMIA: *(A FANNY molt emprenyada)* Deixeu-me descansar... Què pesadets!

(La FANNY, després de veure la MÒMIA, es queda muda de cop i resta "petrificada!" a l'escena)

ESCENA 17

(La MÒMIA quan es disposa a estirar-se, veu com el VIGILANT entra per l'esquerra i seu a descansar a sobre de la mà de la MÒMIA)

VIGILANT: Quin estrès! Mare meva... quin estrès!

(La MÒMIA es tapa la boca per no cridar i quan és a punt de donar-li un cop amb el puny, el VIGILANT s'aixeca i la MÒMIA, sense voler, es dóna a si mateixa un cop i cau desmaiada a dintre del sarcòfag, tancant la tapa)

VIGILANT: *(Sortint d'escena, per la dreta)* Quina nit més avorrida! Ja em podria passar alguna cosa per explicar-la als néts quan arribi a casa! *(S'atura en veure a la FANNY)* Bona nit, senyora. *(Surt, com si res)*

ESCENA 18

(Per l'esquerra entren en QUIM, en BIEL, en MAX i en MARC)

QUIM: *(Assenyalant la FANNY)* Mireu!
MARC: *(Parlant a la FANNY, que encara és una escultura humana)* Senyora, no estem sols!
BIEL. No, hi ha una mòmia que...
MAX: No sabem com ha sortit del seu sarcòfag.
MARC: Ah! I un grup de turistes que s'ha quedat tancats al museu i...
BIEL: Sí, és un grup de nois i noies que... *(S'atura)* resulta...
QUIM: *(Veu que no contesta)* Senyora?
BIEL: *(Li toca el nas)* Senyora!

(Tots quatre fan mofa davant de la FANNY i contents es posen a cantar)

(Per l'esquerra entren el grup de NOIS i NOIES)

GUIU: Són aquí! *(Pels lladres)*
MARTA: *(Per la FANNY)* Qui és aquesta senyora?
QUIM: És la nostra cap.
LLUIS: Doncs, té cara de pocs amics.
JOANA: *(Que és vora la LAURA al costat dret de l'escena)* Escolteu, ve cap aquí un home.
LAIA: Sembla el vigilant del museu.
MARTINA: *(Espantada)* Si ens descobreix, ens denunciarà!
POL: *(Espantat)* Què fem?
JOEL i DAVID: *(Nerviosos i espantats)* No ho sé!

(Tots miren en diferents direccions molt neguitosos, però cap d'ells surt de l'escena, a l'espera de que algú tingui una idea. Corren d'un costat a l'altre nerviosos i de cop la SÍLVIA té una idea)

SÍLVIA: *(Se l'acut una solució i va al costat de la FANNY)* Farem com ella.

(Tots automàticament li han agafat la idea a la SÍLVIA i tots es queden com "escultures")

VIGILANT: *(Per la dreta, entra amb un vell despertador que no deixa de donar-li petits cops amb l'esperança que torni a funcionar)* Ara se m'ha quedat sense piles el despertador! *(Mira al seu voltant s'adona que hi ha més escultures, però no li dóna importància)* Quina nit més avorrida que estic passant! *(Surt per l'esquerra)*

ESCENA 19

(Tots menys la FANNY respiren tranquils i deixen de simular ser una "escultura". De cop, la tapa del sarcòfag torna a obrir-se i els NOIS i NOIES tornen a adoptar la posa "d'escultura" un altre cop)

CLÀUDIA: *(Parlant entre les dents)* Que no es mogui ningú.
MARTINA: *(Parlant entre les dents)* La Mòmia!
XÈNIA: *(També parla entre les dents)* Està sortint!
LAURA: *(Amb molta por)* No bellugueu ni un pèl.
JOEL: *(Parlant entre les dents)* Jo tinc pipí.
TOTS: *(Parlant entre dents)* Doncs t'aguantes.

(La MÒMIA surt del sarcòfag i seu al prosceni. Està molt trista)

MÒMIA: Quina vida més trista la meva. Fa un munt de segles que esperava sortir d'aquí per recuperar el penjoll de la meva dona i d'aquesta manera les nostres ànimes podran descansar en pau per sempre més. *(Comença a sortir d'escena)* Però on serà el penjoll de la meva estimada dona? *(Surt per la dreta)*

(Els NOIS i NOIES i també en MAX i en MARC deixen de ser escultures)

LLUIS: Heu sentit?
BLAI: No és una mòmia dolenta.
POL: Només vol recuperar el penjoll de la seva dona.
CLÀUDIA, MARTINA, XÈNIA i LAIA: Què romàntic!

(En JOEL, encara estava convertit en escultura)

DAVID: *(Despertant-lo)* Joel, ja pots...
JOEL: *(Reaccionant)* Anar al lavabo. Que em pi... *(Surt corrent per l'esquerra)*
SÍLVIA: I per què no li retornem nosaltres el penjoll a la mòmia?
MARTA: *(Que li ha agradat la idea de la SÍLVIA)* És clar, així descansarà en pau per sempre.
CRISTINA: Jo l'agafaré *(Va cap al penjoll)*
MAX, QUIM, BIEL i MARC: *(Cridant)* No, l'alarma.

CRISTINA: *(Sense cap esforç, treu l'urna i gafa el penjoll)* Què dieu?

(Els quatre lladres es miren perquè no entenen com ells no podien aixecar l'urna i una simple adolescent, sí)

CLÀUDIA: *(Al costat de la CRISTINA)* I ara qui és el valent que li dóna a la mòmia el penjoll?

(Tots diuen que no ho faran)

JOEL: *(Entrant del lavabo, per l'esquerra. La resta, en veure'l entrar, somriuen, perquè ja saben qui serà el voluntari)* Què passa? Per què em mireu així?
GUIU: Havíem pensat que tu podries donar-li el penjoll a la mòmia.
JOEL: Jo? Vosaltres al·lucineu.
LAURA: *(Ha tingut una gran idea)* Ja ho sé! Com que ningú vol fer-ho... *(Posa el penjoll a la mà de la FANNY, que encara esta "petrificada")* Ella es presta voluntària.
TOTS: Bona idea.
POL: *(Que vigilava)* Que torna la mòmia!
CRISTINA i MARTINA: Tothom a amagar-se.

(Tots s'amaguen i espien els moviments de la MÒMIA)

MÒMIA: *(Entrant per la dreta. Trista i abatuda.)* Si pogués saber on el tenen guardat?
VIGILANT: *(Entrant per l'esquerra)* Bé, ja tinc piles noves. *(Veu la MÒMIA. La mira de baix a dalt)* Bona nit. *(Surt per la dreta)*
MÒMIA: *(Al VIGILANT)* Bona... *(Se'l mira i es rasca el cap, perquè no entén res. Després va cap al sarcòfag i veu el penjoll a la mà de la FANNY)* El penjoll! El penjoll de la meva estimada dona?

(Intenta agafar el penjoll de la mà de la FANNY)

FANNY: *(Despertant-se, veu que la MÒMIA s'apropa. Aterrada, tanca els ulls)* No, no em faci mal, si us plau! Si em deixa viure li faig la promesa de no robar mai més a la meva vida! Ni "colar-me" al bus sense pagar i li prometo que no diré mentides. *(Durant aquest diàleg, la MÒMIA agafa el penjoll i*

molt contenta i tranquil·la es tanca al seu sarcòfag) I també faig la promesa de no manar a ningú i tenir més bon caràcter amb la gent i... *(Obre els ulls i en veure que ja no hi ha perill. Plena de ràbia intenta obrir el sarcòfag, sense cap èxit)* Maleit sigui! Vull el meu penjoll!

ESCENA 20

(Per l'esquerra entren en MAX, en QUIM, en BIEL i en MARC, que van al costat de la FANNY)

FANNY: *(Molt enfadada, com de costum)* On éreu? Vinga, torneu a obrir el sarcòfag i agafeu el meu penjoll.
MARC i BIEL: *(Pinxo)* No, senyora! No ho farem.
QUIM: *(Imitant a en MARC)* Hem sentit la promesa que li ha fet a la mòmia.
MARC: *(Donant-li uns copets a l'esquena a la FANNY)* Eh?

(Durant aquest diàleg, pels costats, ha entrat el grup de NOIES i NOIS a l'escena)

FANNY: Però, que no heu vist que ho he fet per salvar la vida. *(Cridant)* Ràpid, a obeir les meves ordres.
MARC, QUIM, BIEL i MAX: *(Sense cap por a la seva cap)* No, no, no...
LAIA: A més, senyora, aquest penjoll no és seu.
XÈNIA: Pertany a la mòmia.
FANNY: *(Estupefacta)* Però, d'on han sortit aquests nois?
SÍLVIA: Això ara no importa.
LAURA: Vostè ha d'entendre que si li pren el seu penjoll... *(Assenyalant el sarcòfag)*
CLÀUDIA: La mòmia no descansarà mai en pau.
JOEL i POL: I nosaltres tampoc.
MARTINA: Així que deixi els seus plans per a una altra ocasió.
CRISTINA: *(Improvisant)* A més, diu una llegenda egípcia que si fas una promesa a una mòmia...
JOANA: L'has de complir, perquè si no...
MARTA: ... Tornarà del seu somni etern, per fer-la complir.

(Tots fan el gest d'estrangular)

FANNY: *(Espantada, es posa les mans al coll)* Sí, és veritat, li vaig fer una promesa.
GUIU: *(Veu que en* MAX *té un mòbil a la butxaca)* Mireu! Té un mòbil.
MAX: Voleu trucar a casa perquè us vinguin a buscar?
LLUIS: *(Agafant-lo)* Sí, trucaré a casa meva. *(Comença a marcar)*

BLAI: *(Aturant a en LLUIS perquè ha tingut una idea i llueix un somriure)* Un moment! Encara falten sales del museu que no hem visitat.

JOEL, POL, GUIU i DAVID: És veritat.

CRISTINA: *(Agafa el mòbil a la CLÀUDIA i ho deixa a sobre del sarcòfag)* De moment no el farem servir.

FANNY: *(Fent-se la important)* Jo tinc el mapa del museu, i us puc ensenyar els passadissos secrets que té molt bé amagats. Algú s'apunta a l'excursió?

TOTS: Jo! Jo!

(Tots comencen a sortir per la dreta amb la FANNY al capdavant)

FANNY: Un moment *(Tots s'aturen espantats per si la FANNY ha canviat d'opinió)* Sabeu? Com porto molts anys estudiant aquest museu... i ja que li he promès a la mòmia que deixaria de robar... Crec que em dedicaré a ser guia del museu. *(Als NOIS, NOIES i als seus ex ajudants)* Què us sembla, el nou ofici? *(Molt amable)* Senyores i senyors, sou tant amables de seguir-me.

(Tots riuen i surten d'escena, per l'esquerra, darrera de la FANNY)

ESCENA 21

(Per la dreta entra el VIGILANT que passa amb el seu pas cansat i veu el mòbil a sobre del sarcòfag)

VIGILANT: Ai, mira! Deu ser d'algun visitant! *(Vol guardar-se'l, però té una idea i marca els números)* Hola, estimada! Sí, ja sé que és molt tard, però és que m'avorreixo tant! Aquí, al museu, mai no passa res! Si al menys hi hagués un robatori o una mòmia d'aquestes es despertés, doncs... *(Pausa)* Sí, ja sé que estic boig! Que com ha de passar una cosa així? Sí, ja ho sé estimada... *(Surt de l'escena per l'esquerra)*

TELÓ

Tancats al museu
Teatre juvenil
Copyright © Vicente Cañón
2004 Tarragona